

Villányi László

Látomások

Konsztantinosz Kavafisznak

*Néhanapján számba veszi erotizmusa látomásait,
végtelenbe induló vonaton, lassú buszon, sétálva
a záporban miről is képzelgett, s be kell vallania,
örökké gyávának bizonyult, amikor beteljesíthette
volna álmát, hiába várt némi bátorításra, de másik
életében mások fantáziája dúsabbnak bizonyult
az övéénél, elképesztő szépségekkel lepték meg.
Azért maradt a hiányból, ha a folyó mellett biciklizik,
minden nyáron vágyakozva tekinget a magasles felé.*

A szépség szakértője

John Keatsnek

*Elfordítja fejét a tároló mellett összegyűlt szemétről,
nem érti, miért teremtődtek rútnak a szembe jövőök,
széltében-hosszában hogyan lehet ennyi nyomorúság.
Képtelen belátni, a kórházban miért kell a kínok
kínját kiállnia barátjának, a napfényben miért nem
nézik ezrek a folyó felett szállingózó pelyheket,
elbűvölten a madarak húsvéthétfői rögtönzéseitől.
Gondolja-e magát nevetségesnek, ha este a szebbik
teniszszőnyőnek szurkol, elfogadja-e, hogy jártában-
keltében kifinomult szakértőnek tartásák, s némelyik
lány elvárja, hogy észrevegye, s nyugtázza szépségét?*

Rendhagyó szerelem

Georg Maria Hofmannak

*Hátvan éve is hol fülemüle, hol feketerigó
vagy csalogány improvizált valamelyik kertben,
amikor erre járt barátja, ment szerelméhez,
aki felfedezte és megszerette benne a férfit,
hiába viselt női nevet; nem barátnőként
jár ide, vallotta meg osztálytársnője apjának,
aki áldását adta rendhagyó szerelmükre, s aki
nem tudhatta, néhány év múlva az agydaganat
elviszi lányát, és a férfi emigrációban éli le életét.*

A kamasz

Gustave Flaubert-nek

*Időről időre beleszeretett valamelyik lányba,
pontosabban valamely szépséges részletbe,
hónapokig hurcolta magában, azzal a tudattal,
hogy számára bejárhatatlan az érintések labirintusa,
nem juthat el egy magasztos lény finom bőréhez,
esernyő nélkül sétált a záporban, hátha az eső utáni
illat kedvez a szerelem kezdetének, eltelt húsz év,
s egy kamaszlány tanította meg úszni a boldogságban.*